

חורף ביער

בולגריה

הרבה שנים שירת שור אצל בעל
הבית שלו. עבד וחשב: "יגיע זמן
שבעל הבית יגמול לי עבור העבודה
הקשה והנאמנה שלי. אך פעם
שמע איך בעל הבית שלו אומר:
"השור שלנו כבר זקן. לא יכול
לעבוד כמו שצריך. רק נקניקים
מתאים לעשות ממנו."
השור התרגז כששמע זאת. "אך
אתה, כפוי טובה" חשב "לא אמשיך

לעבוד אצלך. אברח מהמשק שלך."
כפי שחשב כך גם עשה. הלך
מהמשק ובדרך

פגש בתרנגול.
"לאן פניך,
שור?" שאל
התרנגול.

"אני בורח מבעל
הבית שלנו. הולך

ליער גדול, מה שיותר רחוק מבני
האדם" ענה השור.

"אלך אתך" אמר התרנגול "גם אני
שמעתי איך בעלת הבית אמרה:

'התרנגול הזדקן, שוכח לקרוא
בבוקר, מתאים רק למרק'.
והם הלכו ביחד. בדרך פגשו
בחמור.

"לאן אתם הולכים, תרנגול ושור?"
והם סיפרו לו. החמור הזקיף את
אוזניו ואמר:
"תהיו לי
לחברים! קבלו
אותי לחבורה.
בעל הבית שלי
לא יותר טוב
מזה שלכם. כל

פעם יותר שקים שם לי על הגב.
אברח ממנו."
הלכו כך שלושתם ביחד ומולם בא
חתול.
"לאן אתם?" שואל.
סיפרו לו שהם בורחים מבעלי בית
הרעים שלהם ורוצים להגיע ליער
סמיך, רחוק מבני אדם.
"אלך אתכם" אמר החתול "הילדים
של בעל הבית שלי מטרידים אותי
כל הזמן. אין לי כבר סבלנות
בשבילם!"
כך הם הלכו ברביעייה. רק יצאו

"קחו אותי אתכם" ביקש הארנב "כל
הזמן הציידים שולחים כלבים
אחריי, אני בורח ואין לי כבר כוח

לשדה ומולם בא ארנב ושואל:
"לאן אתם הולכים?"
סיפרו לו כולם מה קורה אצלם.

ברגליים."

והם הלכו חמישה.

כך הם הגיעו ליער והתחילו שם
לחיות ביחד ובשלום. טוב היה להם
ביער, שקט ושלווה ובכלל לא
הרגישו איך הקיץ עבר ונעשה קריר.
עוד מעט יגיע גם הכפור.

"חברים! צריך לבנות מכסה" אמר
השור "אחרת עוד מעט נקפא."
"יבוא הכפור – אסתובב אליו

באחוריי ואיכשהו עבור את החורף"
אמר החמור "אין לי צורך בבית."
"אעלה על עץ" אומר התרנגול

"איכשהו אעבור את החורף. אין לי
צורך לבנות בית" קרקר התרנגול.
"למה לי לבנות בית" אמר הארנב
"אדלג משיח לשיח, ממאורה

למאורה, עד שהחורף יעבור."
השור ראה שחברים שלו לא רוצים
לעזור ושיצטרך כנראה לבדו לבנות
לו מכסה. הוא בנה בית יפה, כיסה
את הגג בעור של זאב. שמצא
ביער, והתחיל לחיות בביתו.

בא החורף ולילה אחד התחילה
סערה גדולה. הרוח נשבה חזק ולא
נתנה לאף אחד ללכת, שלג נערם

בשבילים, כיסה את ענפי העצים,
העצים התפקעו מהכפור.

"אחי שור, תכניס אותי פנימה" בא
לבקש החמור "אחרת אמות כאן
בחוץ!"

"הרי אמרת שאין לך צורך בבית"
ענה לו השור "תסתובב עם אחוריך
לרוח הקרה!"

אבל אחר כך ריחם על החמור
והכניס אותו לבית שלו.

עוד לא הספיק לסגור את הדלת
כשבא התרנגול:

"אם לא תרשה לי להיכנס – אמות

מקור!"

"הרי רצית לעבור את החורף על
העץ, לקרקר שם מול הרוח" אמר
לו השור, אבל הכניס גם אותו.
הוא פתח את הדלת גם לחתול
ולארנב. כולם התאספו בביתו של
השור, התחממו, התאוששו מהקור
העז. מהלילה הקפוא. ופתאום
שומעים – זאבים רעבים נוהמים
ביער בקולות מאיימים.

אומר החמור:

"הנה נערות הכפר שרות ביום חג.
אקרא להן שיבואו אלינו!"

"אל תעשה זאת, אחי חמור" אומר
לו השור "תחשוב רגע, איך הגיעו
הנערות ליער
עבות, רחוק
מכל בני אדם?"
אך החמור לא
התאפק
והתחיל לנעור.
הזאבים שמעו,
ראו את הבית,
באו וקראו:
"הי ידידים! פתחו לנו, רוצים לראות
מי קורא לנו!"

נבהלו כולם מאוד ורק השור לא
מראה כל פחד ורק אומר:
"נראה מה הם רוצים."
פתחו את הדלת. באו הזאבים
והסתכלו סביב.
צחקו ואמרו: "נשיר לכם שיר!"
והתחילו:
"מי שחיפשנו
אותו מצאנו!"
"אורחים יקרים" עונה להם השור
"שמעו-נא את השיר שלנו"
והוא שר:

אותו בקרניים, החמור בעט בו
ברגליים אחוריות, תרנגול נקר בו

"תביטו על גג ביתנו
כזה גם יהיה גורלכם!"

השתוממו הזאבים והגדול שביניהם
אומר לאחרים:
"תסתכלו מה יש להם שם על הגג!"
הלכו הזאבים, הסתכלו על הגג,
וראו שם עור של זאב מונח ומכסה
את הגג. נבהלו הזאבים וברחו
מהבית. הסתלקו כולם! רק זאב
אחד זקן לא הספיק לברוח. ניסה
להסתתר אבל לא הצליח. וקיבל
מנה עבור כל היתר! השור דקר

במקור, החתול שרט אותו
בציפורניים חדות! בקושי הצליח
הזאב הזקן לברוח חי.
אחרי שגירשו את הזאבים נשארה
החבריה לחיות בביתו של השור.
המשיכו ביחד השור, החמור,
התרנגול, החתול והארנב בידידות
ובשקט.